[Bodil Thrane]

til efter beboerrepræsentanternes krav at levere driftsresultat, budgetter, spørgsmål om lejeforpligtelser, rapport om ejendommens energiøkonomiske stand, rapport om varmesyn, rapport om strømtilsyn osv. osv. Der skal også synlige og præcise penge til arbejde til beboerrepræsentationen for at nævne endnu en ting fra lovforslaget.

Disse nævnte eksempler er blot noget af det, SF har med i sit lovforslag om ændring af lov om leje, og som SF kalder øget beboerdemokrati.

Som jeg læser det, er det henne i nærheden af beboerdiktatur over for udlejer, og jeg kan på Venstres vegne ikke anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Det, jeg derimod gerne vil sige, er, at Venstre meget gerne ser et rigtigt beboerdemokrati, hvor et godt og frugtbart samarbejde mellem lejer og udlejer kan befordre vejen for at hæve boligstandarden og interessen for at holde den oppe, også gerne når vi taler om alle mulige tilknyttede udenomsarealer. Men for os skal det ske som en gulerodsmetode, hvor frivillighed og samarbejde er nøgleord, og ikke som et diktat mod private udlejere, der for os repræsenterer den nødvendige livgivende investor i det boligpolitiske billede, hvor vi i høj grad har brug for mere frihed, mere begejstring, større fleksibilitet og ikke nye restriktioner og mere bureaukrati og flere krav over for den private ejendomsbesidder.

Jeg skal blot lige til sidst nævne, at jeg også finder det helt uacceptabelt, at SF foreslår, at lejerne suverænt skal bestemme over ejendommens vedligeholdelsesniveau og -midler. Det begreb hører efter vores opfattelse overhovedet ikke hjemme i danske boligpolitiske traditioner.

Som sagt vil jeg på Venstres vegne afvise lovforslaget og håbe på, at de boligpolitiske forhandlinger, vi stadig sidder i, vil medføre en øget beboerindflydelse, der animerer lejere og ejere til et øget samarbejde, så der bliver tale om et virkelig bedre og rigtigt beboerdemokrati.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil indledningsvis gerne rose SF for, at de endnu en gang har bevist, at det er muligt at fremsætte teknisk acceptable forslag på boligområdet. Den kvalitet af teknisk karakter, der er både i dette forslag og i mange andre, som SF er kommet med, synes jeg fortjener ros, og det vil jeg gerne sige.

Men når det er sagt og jeg skal til at gå ind i indholdet, er jeg så nødt til at sige til SF, at det, forslaget udtrykker, det, der er hensigten med forslaget, er det stik, stik modsatte af det, Fremskridtspartiet vil på det boligpolitiske område. Det undrer formentlig ikke SF; det har vi vidst i mange år. Hvor SF hellere end gerne ser de private grundejere gravet ned et sted, hvor ingen hverken kan se eller høre dem, og hvor de i hvert fald ingen indflydelse har på deres egen ejendom – og det er jo i bund og grund det, forslaget går ud på – så ønsker Fremskridtspartiet både at sikre den private ejendomsret og også gerne at styrke den. Og vi ønsker et frit og ureguleret boligmarked.

Men jeg vil godt sige til SF, at mange af paragrafferne i dette forslag om øget beboerdemokrati kunne have været velegnede til at skabe noget større indflydelse i den almennyttige sektor. Det foreslår SF ikke, men det kan de jo tage op til overvejelse.

Må jeg så kun sige til boligministeren, som beklagede sig over, at der var nogle partier, som holdt sig uden for de vigtige og interessante boligpolitiske forhandlinger, der finder sted i øjeblikket, at jeg også synes, det er vigtigt, at der skal være en balance mellem ejere og lejere, men jeg har nu engang den holdning, at Folketinget ikke er opdelt i 8 partier med hver sin holdning uden grund. Og hvis man har et ambitionsniveau, der er så højt, at man tror, at man kan lave noget, der er så velafbalanceret, at det kan samle alle 179 medlemmer i dette Folketing bag sig, så synes jeg, man har mistet jordforbindelsen. Derfor er jeg ikke spor utilfreds med, at Fremskridtspartiet er et af de partier, som ikke deltager.

Begrundelsen er, at hver gang – og det er helt tilbage fra boligforliget 1966 – man har lavet et boligforlig, som omfatter alle partier fra Socialdemokratiet til Det Konservative Folkeparti, så har man fået noget boligpolitisk miskmask, som der hver gang viser sig at være problemer med. Hvis den liberale boligminister mente noget, så ville han søge at skaffe sig et flertal den anden vej; det kan godt ske, at konstellationen i Folketinget gør det umuligt i øjeblikket, men der har været tidspunkter, hvor dette ikke var sådan, men da valgte man allige-